

Sygn. akt **XXVII Ca 590/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Małysa
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Skrzeczkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2021r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. O.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt I C 769/20

1. oddała apelację;
2. zasądza od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz A. O. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXVII Ca 590/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lutego 2020 r. A. O. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 600 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A w W. wniosły o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie:

1. zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. O. kwotę 600 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 lutego 2020 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. O. kwotę 1 117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w części tj. co do pkt I w oraz pkt III.

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 1 lit. b oraz art. 5 ust. 3 rozporządzenia WE nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. oraz naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c.

Wobec powyższego skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na apelację powód domagał się jej oddalenia i zasądzenia kosztów procesu od pozwanego.

Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Wobec tego uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd Okręgowy podzielił w całości ustalenia faktyczne i wywody prawne zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Żaden z zarzutów apelacyjnych nie został uznany za trafny i prowadzący do zmiany orzeczenia.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w zakresie oceny dowodów. Stosując tę regułę, Sąd ocenia wiarygodność dowodów przez pryzmat własnych przekonań, wiedzy i posiadanego zasobu doświadczeń życiowych. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają: obowiązek wyprowadzenia przez sąd z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych, ramy proceduralne, poziom świadomości prawnej sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa. Swobodna ocena dowodów uwzględnia zatem wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych poprzez przedstawienie przez skarżącego własnej wersji stanu faktycznego. Przy formułowaniu takiego zarzutu konieczne jest wskazanie, jakie kryteria oceny Sąd naruszył przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając. Efektywność zarzutu zależy od wykazania naruszenia uznanych zasad oceny dowodów i prawniczej argumentacji.

Spór między stronami sprowadza się do dalszych zdarzeń w ciągu podróży i możliwości przewozowych pozwanego na linii S. D.. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż brak jest zasadności w twierdzeniu pozwanego, iż lot w całości miał być realizowany przez pozwanego, mimo jasnych dowodów na to, iż pierwotnie drugi lot miał być realizowany przez przewoźnika J., co oznacza, iż pozwany z uwagi na brak takiego połączenia w swojej siatce lotów od początku planował, iż lot ten musi odbyć się za pośrednictwem innych linii lotniczych. Tym samym istotne było ustalenie czy dokonał wszystkich niezbędnych czynności w celu ewentualnego zwolnienia się z odpowiedzialności za opóźniony lot.

Wskazać należy, że opóźnienie lotu nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych

okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego (zob. ETS w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C 432/07).

W ocenie Sądu Okręgowego, należy zważyć, iż zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91: „Obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.”

Zatem, przewoźnik lotniczy jest zwolniony z obowiązku wypłaty pasażerom odszkodowania na podstawie art. 5 ust. 1 lit. c i art. 7 rozporządzenia nr 261/2004, jeżeli dowiedzie, że odwołanie lub opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

W ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwie nagła niedyspozycja pasażera, jak i konieczność powrotu do punktu początkowego jest okolicznością nadzwyczajną.

Niemniej jednak, pozwana nie wykazała drugiej przesłanki koniecznej do wyłączenia odpowiedzialności pozwanej względem powódki z tytułu opóźnionego lotu, tj. nie wykazała, że podjęła wszystkie racjonalne środki aby uniknąć ww. opóźnienia. Pozwana zapewniła powódce lot zastępczy w dniu 19 sierpnia 2019 r., a powódka korzystając z ww. alternatywnego lotu przybyła do miejsca docelowego z ponad dwudziestogodzinnym opóźnieniem. Tym samym pozwana nie wykazała aby zapewniła alternatywny lot w najkrótszym możliwym terminie umożliwiającym dotarcie do miejsca docelowego, a w toku procesu brak było jakichkolwiek dowodów potwierdzających, iż zaproponowany lot w godzinach wieczornych w dniu 19 sierpnia 2019 r. był najwcześniejszym lotem, możliwym do zrealizowania. Przy czym podkreślenia wymaga, iż okoliczność ta była kwestionowana przez stronę powodową.

Oznacza to, że przewoźnik musi dowieść, że nawet przy użyciu wszystkich zasobów ludzkich i materiałowych oraz środków finansowych, jakimi dysponował, w sposób oczywisty nie mógł - bez poświęceń niemożliwych do przyjęcia z punktu widzenia możliwości jego przedsiębiorstwa w tym momencie - uniknąć sytuacji, w której zaistniałe nadzwyczajne okoliczności skutkowały opóźnieniem lotu. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji stwierdził, że na przewoźniku spoczywał ciężar wykazania, że podjął wszelkie racjonalne środki w celu uniknięcia bądź zminimalizowania opóźnienia spornego rejsu. Za niewystarczające w tym kontekście należy w ocenie Sądu Okręgowego uznać samo zgłoszenie do protokołu przez pełnomocnika pozwanego, iż zaproponowane połączenie było pierwszym z połączeniem możliwym do zrealizowania. W tym miejscu wskazać należy na obowiązującą w polskim procesie cywilnym tzw. zasadę ciężaru dowodu, zgodnie z którą ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Tymczasem chcąc wykazać powyższe okoliczności pozwany nie sprostał ciężarowi na nim obowiązkowi przedstawienia dowodów potwierdzających zaproponowaną tezę.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.